

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U OSIJEKU

REPUBLICA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U OSIJEKU

Primljeno	19-12-1995	K-61/93-741.
Broj	K-222/92.	

Dogovor
[Signature]

P R E S U D A

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

Županijski sud u Osijeku u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda i to Poljak Dragana, kao predsjednika vijeća i Gojtan Igora, kao člana vijeća, te sudaca porotnika Borojević Vladimira, Gvalber Stanka i Boršoš Ivana, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Katanić Radmila, kao neprijatelja, u kaznenom predmetu protiv opt. Hebrača Jovana i dr. zbog kaznenog djela genocida iz čl. 119. st. 1. OKE RH, uz primjenu čl. 26. navedenog zakona, postupajući po optužnici Županijskog državnog odvjetništva Osijek od 28. travnja 1995. g. broj K-222/92, nakon javno održane glavne rasprave dana 26. listopada 1995. godine, u prisutnosti zamjenika županijskog državnog odvjetnika Osijek Kuharić Zvonka i branitelja optuženih Erkić Ilije, odv. iz Osijeka, a u odsutnosti optuženih Hebrača Jovana, Jajić Mile, Barčević Save, Hebrača Dušana, Vidsković Bože, Čugalj Dragana, Ornović Save i Vidović Dušana,

pre sudie je

Opt. HEBRAČA JOVAN. [Redacted]

nedostupan sudu,

Opt. JAJIĆ MILE. [Redacted]

nedostupan sudu,

Obn. Opt. BARČEVIĆ SAVE. [Redacted]

nedostupan

Opt.

Opt. BEBRAČA DUŠAN,

[REDACTED]
nedostupan sudu,

Novi opt.

✓

Opt. VIDA KOVIĆ BOŽO,

[REDACTED]
nedostupan su-
du,

Opt.

Opt. ČUGALJ DRAGAN,

[REDACTED]
nedostupan sudu,

Opt. opt.
16.05.92

Opt. GRNOVIĆ SAVO,

[REDACTED]
nedostupan sudu i

Opt.

8. Opt. VIDOVIĆ DUŠAN,

[REDACTED]
nedo-
stupan sudu,

k r i v i s u

Što su:

tijekom 1991. i 1992. godine u Tenji, za vrijeme oru-
žane agresije i okupacije dijela Republike Hrvatske od strane

- 3 -

tzv. JNA i pridruženih paravejnih postrojbi, opt. Jovan Rebrača kao komandant tzv. teritorijalne obrane, opt. Mile Jajić kao komandant tzv. civilne zaštite, a opt. Savo Šarčević, Dušan Rebrača, Božo Vidaković, Dragan Čugalj, Savo Gracović i Dušan Vidović, kao pripadnici lokalnih paravejnih postrojbi, djelujući u sklopu općeg plana protjerivanja nesrpskog pučanstva i zatiranja svih povijesnih i kulturnih obilježja nesrpskih naroda, te stvaranja tzv. "Velike Srbije", protivno "Konvenciji o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida", na okupiranom području organizirali i provodili zajedno s drugim paravejnim postrojbama prisilne rasove za Hrvate i pripadnike drugih nesrpskih naroda, onemogućavanje i ograničavanje slobode kretanja, sestrašivanja i prijetnje smrću, pljačkanje njihove imovine, rušenje katoličke crkve, miniranje kuća Hrvata, a što je imalo za posljedicu i ubijanje Hrvata, pa su tako ubijeni: Ivica Prodanović, Djuro Klj, Stivo Bačić, Ivo Valentić, Vlado Valentić, Ante Golak, Joso Medved, Franjo Ružak, Marko Knežević, Mera Knežević, Kata Kot, Anuška Horvat, Josip Predanović, Jure Šarić, Josip Hodak, Stjepan Penić, Soka Penić, Francišk Bogović, Pero Manić, Mito Hadj, Marija Čeranko, Manda Banović, Botika Gotovac i Anđrija Gotovac, da bi kasnije 20. travnja 1992. g. iz okupirane Vojne bilo protjerano 98 Hrvata i nesrba,

čime su počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - genocidom iz čl. 119. OKZ RH, us primjenu čl. 20. navedenog Zakona,

pa se na temelju čl. 119. OKZ RH,

opt. REBRAČA JOVAN

o s u d j u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 15 (petnaest) godina.

opt. JAJIĆ MILE

o s u d j u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 14 (četrnaest) godina.

opt. ŠARČEVIĆ SAVO

o s u d j u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 12 (dvanaest) godina.

opt. REBRAČA DUŠAN

o s u d j u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 12 (dvanaest) godina.

opt. VIDAKOVIĆ BOŽO

o s u d j u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 14 (četrnaest) godina.

opt. ČUGALJ DRAGAN

o s u d j u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 10 (deset) godina.

opt. GENOVIĆ SAVO

o s u d j u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 10 (deset) godina i

opt. VIDOVIĆ DUŠAN

o s u d j u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 10 (deset) godina.

Na temelju čl. 90. st. 1. u svezi s čl. 87. st. 2. toč. 1, 6. i 7. ZKP optuženici su dužni nadoknaditi troškove kaznenog postupka i to za svjedoke solidarno platiti iznos od 110,60 Kn, paušalnu svotu svaki u iznosu od po 200,00 Kn, te sudu za nagradu za branitelja po službenoj dužnosti solidarno platiti iznos od 9.750,00 Kn.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo Osijek optužnicom od 28. travnja 1993. g. broj KR-222/92. (koja je djelomično ismijenjena u dijelu koji se odnosi na činjenični opis djela podneskom

od 4. listopada 1995. godine) optužilo je Rebrača Jovana, Jajić Milu, Sarčević Savo, Rebrača Dušana, Vidaković Božu, Čugalj Dragana, Ornović Savu i Vidović Dušana, zbog kaznenog djela genocida iz čl. 119. st. 1. OZB RH, uz primjenu čl. 20. navedenog Zakona.

Optuženicima je sudjeno u odsutnosti na osnovu čl. 290. st. 3. ZKP i nisu ispitani tijekom postupka. Optužnici su nedostupni sudu, a toliko počinjenog djela te okolnosti pod kojima je djelo počinjeno predstavljaju osobito važne okolnosti da in se sudu iako su odsutni.

Uvedenim dokazima, iskazima sudjelujućih svjedoka Piplica Josipa, Matić Edvika, Valentić Ivica, Magdić Dragana, Kraljina Mate, Balog Branka, Rendulić Mile, Šabić Franja, Štefanec Perce, Šulić Matije, Šabić Eždijica, Kralj Štefanica, Bertančević Zorana, Kralj Mirka, Božićević Mate i Kraljević Joso, utvrđeno je da je mjesto Tenja privremeno okupirano od strane bivše JNA i pridruženih joj paravojskih postrojbi krajem mjeseca lipnja 1991. godine. Kao privremeno tijelo vlasti ustanovljena je tzv. "Štab teritorijalne obrane". Opt. Rebrača Jovan postao je zapovjednik tog "Štaba", dok su ostali optuženici bili članovi toga "Štaba" (suglasni iskazi svjedoka Matić Edvika, Kraljević Josa i Bertančević Zorana), a opt. Jajić Milo a tada još i zapovjednik tzv. "Civilne zaštite" (iskaz svj. Matić Edvika), a ostali optuženici (Sarčević Savo, Rebrača Dušan, Vidaković Božo, Čugalj Dragan, Ornović Savo i Vidović Dušan) pripadnici lokalnih paravojskih postrojbi. Tako je svjedok Piplica Josip, pored ostalog, iskazao da su neki od optuženika nosili uniforme, a neki da su bili u civilu, ali da su svi nosili oružje.

Na osnovu objektivnih elemenata u pouzdanju optuženika (radnji koje su poduzimali), može se zaključiti o namjeri (subjektivni element), a kojom su od strane optuženika poduzimane, da su poduzimali u cilju ostvarenja (opće poznatog) plana okupacije i priključenja privremeno okupiranih teritorija Republike Hrvatske tzv. "Velikoj Srbiji", prethodno "srpski oslobodilačkih" od pripadnika hrvatskih i drugih nehrvatskih naroda, a to konkretno stadi omogućavanje opstanka Hrvata i drugih nehrvatskih naroda u mjestu Tenja.

U okviru ne opt. Rebrača Jovana uvedenim dokazima je utvrđeno da je a ostali optuženici sudjelovali u dopunjenju odluka, a što treba razumjeti i kao izvršenje naredba, jer je to odluka i izvršenje, a protivljenje u mjestu Tenja pripadnika hrvatskih i drugih nehrvatskih nacionalnosti dana su izvjesje 1992. godine. Tako su svjedoci Valentić Ivica, Piplica Josip i Kralj Mirko suglasno iskazali da su sa ovo protivljenje

odgovorni svi optuženici, da su svi oni donosili odluke, pa i odluku o protjerivanju 98 mještana Tenje, pripadnika hrvatske i drugih nehrvatskih nacionalnosti.

Iz iskaza svjedoka Piplica Josipa, Bartanjoli Zorane i Magdić Dragana je utvrđeno da je ovo protjerivanje izvršeno na način da je onih mještana Tenje hrvatske i drugih nehrvatskih nacionalnosti, koji su se našli na popisu, istoga dana naredjeno da se u kratkom vremenu, bez da su mogli sa sobom ponijeti bilo kakve svoje stvari, pa i one najnužnije, dođu u centar mjesta. Kada su ovdje došli dočekao ih je jedan veći autobus, pa su oni svi pod prijetnjom oružja morali ući u taj autobus, a onda su autobusom dovedeni do izlaza iz Tenje, do tzv. Nove Tenje, gdje su morali izaći iz autobusa, pa su pješice prešli preko linije razdvajanja, a onda kod zgrade Poljoprivrednog fakulteta u Osijeku, stupili na slobodni teritorij Republike Hrvatske.

Iz iskaza svjedoka Magdić Dragana je utvrđeno da je opt. Rabrača Jovan sudjelovao u izdavanju naredbe o prisilnom kretanju vojnih roveva sa strane mjestana Tenje hrvatske nacionalnosti. Tako je svjedok Magdić Dragana u ovom iskazu inenoveo osobe koje su naredile kretanje vojnih roveva, pa je među tim osobama naveo i opt. Rabrača Jovana (opt. Rabrača Jovan).

Iz iskaza svjedoka Magdić Dragana je utvrđeno da je opt. Rabrača Jovan sudjelovao u izdavanju naredbe o zabrani kretanja po mjestu osobama hrvatske nacionalnosti, jer da je kretanje bilo dozvoljeno samo kada su išli na prinudni rad i kada su se vraćali svojim kućama s prinudnog rada.

Iz iskaza svjedoka Krajinac Mate je utvrđeno da je opt. Rabrača Jovan prijetio Hrvatima, a među njima je bio i on, tj. Krajinac Mate, dok su bili na prinudnom radu mještina "da su slatvari i da neće biti izdani iz Tenje", pa da je ovaj, tj. Rabrača Jovan, u još nevelike njemu nepoznatih okolnostima, dolazio u njegovu kuću i prijetio mu, rekavši mu "da će ga ubiti".

Iz navedenog dokle, proizlazi da je opt. Rabrača Jovan sa susoptuženicima naredio prinudno raseljavanje hrvatskog i ostalog nehrvatskog pučanstva iz Tenje, te sudjelovao u shvaćanju ovog pučanstva u takve životne uvjete (određivanjem iz prisilnog rada, zabranom ili ograničenjem kretanja, zabranjivanjem, pa i prijetnjom oružjem), koji bi doveli do njihovog potpunog nastanka iz Tenje.

U odnosu na opt. Jajić Milu provedenim dokazima je utvrđeno da je sa suoptuženičnim naredbama protjerivanja 98 mještana Tenje, pripadnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti, dana 20. travnja 1992. godine (sudjelovao je u donošenju odluke o protjerivanju, a što je imalo značenje izdavanja naredbe o protjerivanju, jer je ta odluka i izvršena). Kao što je već navedeno, svjedoci Valentić Ivica, Piplica Josip i Kreso Mirko suglasno su iskazali da su sa ove protjerivanje odgovorni svi optuženici, da su svi oni donosili odluke, a to znači odluku o protjerivanju 98 mještana Tenje, pripadnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti, dana 20. travnja 1992. godine.

Isvedenim dokazima, prvenstveno iskazima svjedoka Magdić Dragana, Kuzina Mate i Kreso Mirka, je utvrđeno da je opt. Jajić Milo kao komandant tzv. civilne zaštite obavljao tzv. "radni vodovod", sudjelovao u izdavanju naredbi o prisilnom radu mještana Tenje hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti, a koji radovi su uključivali kopanje vojnih rovova, sakupljanje uginule stoke, utovar i istovar uglja i ogrijevnog drveta, branje kukuruza, popravak krovišta oštećenih kuća mještana Tenje srpske nacionalnosti i sl.

Iskazima svjedoka Kuzina Mate proizlazi da je opt. Jajić Milo i osobno njemu naredio da mora ići raditi, dok iz iskaza svjedoka Stefana Perića proizlazi da je opt. Jajić Milo "organizirao prisilni rad".

Iskazima svjedoka Magdić Dragana je utvrđeno da je opt. Jajić Milo sudjelovao u izdavanju naredbe o zabrani kretanja po mjestu osobama hrvatske nacionalnosti, jer im je kretanje bilo dovoljno sako kada su bili na prisilni rad i kada su se vraćali svojim kućama s prisilnog rada.

U navedenom tekstu, proizlazi da je opt. Jajić Milo sa suoptuženičnim naredbama prisilno raseljavanje hrvatskog i ostalog nesrpskog pučanstva iz Tenje, te sudjelovao u stavljanju ovog pučanstva u takove životne uvjete (određivanjem in prisilnog rada i zabranom ili ograničenjem kretanja) koji bi doveli do njihovog potpunog nestanka iz Tenje.

U odnosu na opt. Barđević Sava isvedenim dokazima je utvrđeno da je zajedno sa suoptuženičnim sudjelovao u donošenju odluke, a što treba razumjeti i kao izdavanje naredbe, jer je ta odluka i izvršena, o protjerivanju 98 mještana Tenje pripadnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti, dana 20. travnja 1992. godine. Kao što je već navedeno svjedoci Valentić Ivica, Piplica Josip i Kreso Mirko suglasno su iskazali da su sa

ove protjerivanje odgovorni svi optuženici, da su svi oni donosili odluke, pa i odluku o protjerivanju 98 mještana Tenje hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti.

K tome iz iskaza svjedoka Magdić Dragana proizlazi da je njega iz njegove kuće protjerao, zajedno s još pet ili šest njemu nepoznatih uniformiranih i naoružanih osoba, opt. Barčević Savo. Svjedok Magdić Dragan još je iskazao da u slučaju da je on tada odbio napustiti svoju kuću, da bi ga oni sigurno ovdje odmah ubili, jer kada su oni ušli u kuću repatirali su oružje.

Iz iskaza svjedoka Magdić Dragana, Valentić Ivica i Krajina Mate proizlazi da je opt. Barčević Savo bio među onima koji su nicali katoličku crkvu u Tenji, da je Magdić Dragan bio među onima koji su bili u kući, da je tada Krajina Mate i prijatelj mu da će ga ubiti.

Iz navedenog dakle, proizlazi da je opt. Barčević Savo se suoptuženičkim naredbama prisilno raseljavao hrvatskog i ostalog nesrpskog pučanstva iz Tenje, te je sudjelovao u stavljanju ovog pučanstva u takve životne uvjete (suzbijanje kretanja i nastrešivanja, pa i prijetnjom smrću) koji bi doveli do njihoveg nestanka iz Tenje.

U odnosu na opt. Rebruća Dušana, izvedenim dokazima je utvrđeno da je zajedno sa suoptuženičkim sudjelovao u donošenju odluke, a što treba razumjeti i kao izvršenje naredbe (jer je ta odluka izvršena), o protjerivanju 98 mještana Tenje pripadnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti, dana 20. travnja 1992. godine. Kao što je već navedeno, svjedoci Valentić Ivica, Filipović Janko i Krešo Mirko suglasno su iskazali da su se ove protjerivanje odgovorni svi optuženici, da su oni svi donosili odluke, pa i odluku o protjerivanju 98 mještana Tenje pripadnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti.

Iz iskaza svjedoka Valentić Ivica, Magdić Dragana i Krajina Mate proizlazi da je opt. Rebruća Dušan (zapovjednik vojne grupe - desetine) zabranio Magdić Dragana iselazak iz kuće, prijetio Krajina Mate da će ga ubiti, a prijetio je i još nekim Hrvatima.

Iz navedenog dakle, proizlazi da je opt. Rebruća Dušan se suoptuženičkim naredbama prisilno raseljavao hrvatskog i ostalog nesrpskog pučanstva iz Tenje, te je sudjelovao u stavljanju ovog pučanstva u takve životne uvjete (suzbijanje kretanja i nastrešivanja, pa i prijetnjom smrću) koji bi doveli do njihoveg potpunog nestanka iz Tenje.

U odnosu na opt. Vidaković Božu izvedenim dokazima je utvrđeno da je opt. Vidaković Božo sa suoptuženicima sudjelovao u donošenju odluke, a što je imalo značenje izdavanja naredbe (jer je ta odluka i izvršena) o protjerivanju 98 mještana Tenje pripadnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti, dana 20. travnja 1992. godine. Tako su svjedoci Valentić Ivica, Piplica Josip i Krešo Mirko, pored ostalog, suglasno iskazali da su za ovo protjerivanje odgovorni svi optuženici, da su svi oni donosili odluke, pa i odluku o protjerivanju 98 mještana Tenja pripadnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti.

Iz izvedenih dokaza (iskaza svjedoka Krajina Mate, Krešo Stanislave, Krešo Mirka i Zulić Katica) proizlazi da je opt. Vidaković Božo osobno proveo protjerivanje Hrvata iz Tenje, pa je tako protjerao Krajina Matu, Krešo Stanislavu, Krešo Mirka i njegovu suprugu, te je sudjelovao u protjerivanju Zulić Katica. Tako je svjedokinja Zulić Katica, pored ostalog, iskazala da dok su oni (mještani Tenje hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti) dana 20. travnja 1992. godine čekali da udju u autobus, ovdje u blizini je vidjela opt. Vidaković Božu, iz čega zaključuje da je on osobno sudjelovao u tom protjerivanju.

Iz iskaza svj. Krešo Stanislave proizlazi da joj je opt. Vidaković Božo prijetio riječima "da će ju ubiti", a iz iskaza svj. Zulić Katica proizlazi da je opt. Vidaković Božo prijetio Bačić Stevi.

Iz navedenog dakle, proizlazi da je opt. Vidaković Božo sa suoptuženicima naredio prinudno raseljavanje hrvatskog i ostalog nesrpskog pučanstva iz Tenje, osobno sudjelovao u provedenju ovog raseljavanja, te sudjelovao u stavljanju ovog pučanstva u takove životne uvjete (prijetnjama, pa i prijetnjama smrću) koji bi doveli do njihovog potpunog nestanka iz Tenje.

U odnosu na opt. Čugalj Dragana izvedenim dokazima je utvrđeno da je sa suoptuženicima sudjelovao u donošenju odluke, a što je imalo značenje naredbe (jer je ta odluka i izvršena) o protjerivanju 98 mještana Tenje pripadnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti dana 20. travnja 1992. godine. Kao što je već navedeno, svj. Valentić Ivica, Piplica Josip i Krešo Mirko suglasno su iskazali da su za ovo protjerivanje odgovorni svi optuženici, dakle i opt. Čugalj Dragan, da su svi oni donosili odluke, pa i odluku o protjerivanju 98 mještana Tenje hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti.

Iz iskaza svjedoka Magdić Dragana, pored ostalog, proizlazi da je opt. Čugalj Dragan s opt. Rebrača Jovanom i opt.

Jajić Milom sudjelovao u izdavanju naredbe kojom je mještani Tenje hrvatske nacionalnosti bilo zabranjeno kretati se kroz mjesto, a kretati su se mogli samo kada su išli na prinudni ili su se vraćali svojim kućama s prinudnog rada.

Iz navedenog dakle, proizlazi da je opt. Čugalj Drago sa suoptuženicima naredio prinudno raseljavanje hrvatskog i drugog nesrpskog pučanstva iz Tenje, te sudjelovao u stavljanju ovog pučanstva u takove životne uvjete (zabranom im kretanja) koji bi doveli do njihovog potpunog nestanka iz Tenje.

U odnosu na opt. Grnović Savu izvedenim dokazima je utvrđeno da je kao zapovjednik tzv. "Srpske milicije" u Tenji sa suoptuženicima sudjelovao u donošenju odluke, a što je imalo značenje izdavanja naredbe (jer je ta odluka i izvršena) o protjerivanju 98 mještana Tenje pripadnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti, dana 20. travnja 1992. godine. Tako su svjedoci Valentić Ivica, Piplica Josip i Krešo Mirko, kao što je to već navedeno, suglasno iskazali da su za ovo protjerivanje odgovorni svi optuženici, dakle i opt. Grnović Savo, da su svi oni donosili odluke, a iz čega slijedi zaključak da su donijeli i odluku o protjerivanju 98 mještana Tenje hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti.

Izvedenim dokazima (iskazima svjedoka Rendulić Mile i Zulić Katica) utvrđeno je da je opt. Grnović Savo i osobno protjerivao Hrvate iz Tenje, pa je tako protjerao Rendulić Milu, te sudjelovao u protjerivanju mještana Tenje dana 20. travnja 1992. godine. Tako je svj. Zulić Katica, pored ostalog, iskazala "da su kada su doveženi do kraja Tenje i izašli iz autobusa, da je tu vidjela Grnović Savu, koji je bio uniformiran". Iz navedenog slijedi zaključak o osobnom sudjelovanju opt. Grnović Save u navedenom protjerivanju.

Izvedenim dokazima (iskazima svj. Magdić Dragana, Knežević Joze i Krajina Mate) je utvrđeno da je opt. Grnović Savo, zajedno s još nekim osobama, dana 29. lipnja 1991. godine zabranio Magdić Draganu, njegovoj supruzi i sinu izlazak iz kuće, prisilio na rad Knežević Jozu kojem je osobno naredio da mora ići utovarati traktore i kamione pokretne stvari iz kuće Hrvata iz Tenje, a što se onda odvozilo u Srbiju, da je u zatvoru u Tenji tukao rukama i nogama mještanku Tenje s imenom Janja, da je Hrvatima u Tenji prijetio oružjem, govoreći im da će ih ubiti, te da je palio i minirao katoličku crkvu u Tenji.

Iz navedenog proizlazi da je opt. Grnović Savo sa suoptuženicima naredio prinudno raseljavanje hrvatskog i ostalog nesrpskog pučanstva iz Tenje, sudjelovao u provedjenju ovog raseljavanja, te sudjelovao u stavljanju ovog pučanstva u takove životne uvjete (zabranom kretanja, određivanjem prisilnog rada, fizičkim

- 11 -

maltretiranjem, zastrašivanjima, pa i prijetnjom smrću, paljenjem i miniranjem katoličke crkve u Tenji) koji bi doveli do njihovog potpunog nestanka iz Tenje.

U odnosu na opt. Vidović Dušana izvedenim dokazima je utvrđeno da je kao pripadnik tzv. "Srpske milicije" u Tenji, sa suoptuženicima sudjelovao u donošenju odluke, a što je imalo značenje naredbe (jer je ta odluka i izvršena) o protjerivanju 98 mještana Tenje hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti dana 20. travnja 1992. godine. Tako su svjedoci Valentić Ivica, Piplica Josip i Krešo Mirko, kao što je to već navedeno, suglasno iskazali da su za ovo protjerivanje odgovorni svi optuženici, dakle, i opt. Vidović Dušan, da su svi oni donosili odluke, iz čega slijedi zaključak da su donijeli i odluku o protjerivanju 98 mještana Tenje pripadnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti.

Iskazom svjedoka Knežević Joze je utvrđeno da je opt. Vidović Dušan, kao policajac, čuvao zatvorenike u zatvoru u Tenji, da su zatvorenici bili Hrvati, koje je on svakodnevno tukao i maltretirao, a da su njegov susjed s prezimenom Guđelj i njegova supruga Mara toliko istučeni da su morali zatražiti liječničku pomoć.

Iz navedenog proizlazi da je opt. Vidović Dušan, sa suoptuženicima, naredio prinudno raseljavanje hrvatskog i ostalog nesrpskog pučanstva iz Tenje, te sudjelovao u stavljanju ovog pučanstva u takove životne uvjete (fizičkim i psihičkim maltretiranjem) koji bi doveli do njihovog potpunog nestanka iz Tenje.

Za istaći je da je izvedenim dokazima (iskazima naprijed navedenih svjedoka) utvrđeno da su u inkriminiranom vremenskom razdoblju ubijeni mještani Tenje hrvatske nacionalnosti Prodanović Ivica, Kiš Djuro, Hčić Stevo, Valentić Ivo, Valentić Vlado, Golek Ante, Medved Joso, Fuček Franjo, Knežević Marko, Knežević Mara, Tot Kata, Horvat Anuška, Prodanović Josip, Šarić Jure, Hodač Josip, Penić Stjepan, Penić Seka, Bogović Francika, Mamić Pero, Nađj Mato, Cerenko Marija, Banović Manda, Gotovac Betika i Gotovac Andrija, a da su se ova ubojstva dogodila kao posljedica provođenja plana o onemogućavanju ostanka hrvatskog i drugih nesrpskih naroda na privremeno okupiranom teritoriju Republike Hrvatske (u konkretnom slučaju u mjestu Tenji). Nakon uspostave privremene okupacione vlasti u Tenji Hrvati i pripadnici drugih nesrpskih naroda stavljeni su u takav položaj da ih je bilo moguće nekašnjenno ubijati, pljačkati njihovu imovinu, na razne načine molestirati i sl. Ovakav položaj Hrvata i drugih nesrpske u Tenji, nakon njezine privremene okupacije vidljiv je iz onoga što je iskazala svj. Zulić Katica "da su mještani Tenje srpske nacionalnosti dolazili u kuće Hrvata i uzimali sve što im je trebalo".

- 12 -

Kao što je već navedeno sve ovo u Tenji se događalo u vrijeme kada su u privremenu okupacionu vlast bili uključeni i optuženici i to opt. Rebrača Jovan, kao komandant tzv. teritorijalne obrane, opt. Jajić Mile kao komandant tzv. civilne zaštite, a opt. Šarčević Savo, Rebrača Dušan, Vidković Božo, Čugalj Dragan, Grnović Savo i Vidović Dušan, kao pripadnici lokalnih paravojnih postrojbi.

Ikazima svjedoka Piplice Josipa, Matić Zdenka, Valentić Ivica, Magdić Dragana, Krajina Mate, Balog Drage, Rendulić Mile, Savo Franje, Stefanec Pere, Zulić Katice, Bačić Ljubice, Krešo Stanislav, Bertanjoli Zorana, Krešo Mirka, Božičević Mate i Knežević Joze sud je u cjelosti poklonio vjeru, jer su svjedočili o činjenicama koje su neposredno opažali, njihovi iskazi su okolnosni, sadrže detaljne opise događaja, dani su na uvjerljiv način, a nije bilo posebnih razloga koji bi doveli u sumnju vjerodostojnost njihovih iskaza.

Vjerodostojnost isprava koje su pročitane (izvodi iz kaznene evidencije na ime Rebrača Jovan, Jajić Mile, Vidković Božo, Rebrača Dušan i Vidović Dušan, list 43) i u koje je izvršen uvid (popis civilnih osoba prognanih iz Tenje 20. travnja 1992. godine, listovi 18-20), nije dovedena u sumnju.

Čl. 119. OKZ RH predstavlja primjenu Konvencije o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida s predviđenom krivičnom sankcijom. Obje zaštite kaznenog djela propisanog čl. 119. OKZ RH tj. kaznenog djela genocida za koje se terete opt. Rebrača Jovan, Jajić Mile, Šarčević Savo, Rebrača Dušan, Vidković Božo, Čugalj Dragan, Grnović Savo i Vidović Dušan, je pravo konkretno određjenih nacionalnih grupa na egzistenciju, a počinitelj djela je onaj koji naredjuje neke od navedenih radnji iz čl. 119. OKZ RH, ili onaj koji to izvrši. Radnje izvršenja djela sastoje se u povredi ili ugrožavanju biopsihološkog integriteta članova tih grupa. Dovoljna je samo jedna od navedenih radnji i protiv samo jednog pripadnika grupe, ako su izvršene u namjeri uništenja grupe, da se ostvare svi bitni elementi kaznenog djela iz čl. 119. OKZ RH.

S obzirom da je utvrđeno da su optuženici Rebrača Jovan, Jajić Mile, Šarčević Savo, Rebrača Dušan, Vidković Božo, Čugalj Dragan, Grnović Savo i Vidović Dušan, u namjeri da unište hrvatsku i druge nesrpske nacionalne skupine, zajedno naredili prinudno raseljavanje hrvatskog i ostalog nesrpskog stanovništva iz mjesta Tenje (s tim da su opt. Vidković Božo i Grnović Savo ovo raseljavanje i osobno provodili), te sudjelovali u stavljanju ovog stanovništva u takove životne uvjete koji bi doveli do njihovog potpunog nestanka, ovi su i ostvarili sve bitne elemente, (kao suizvršitelji) kaznenog djela genocida iz čl. 119. OKZ RH, uz primjenu čl. 20. navedenog zakona.

- 13 -

Budući da uračunljivost optuženika, kao pretpostavka njihove krivičnopravne odgovornosti, nije bila upitna, sud ih je i oglasio krivim za navedeno kazneno djelo.

Za počinjeno kazneno djelo sud je optuženicima odmjerio kazne u granicama koje su zakonom propisane za to djelo, imajući na umu svrhu kažnjavanja iz čl. 31. OKZ RH, a unutar opće svrhe izricanja krivičnih sankcija iz čl. 4. st. 2. OKZ RH i uzimajući u obzir sve okolnosti što utječu da kazna bude manja ili veća, a osobito stupanj krivičnopravne odgovornosti optuženika i pobude iz kojih je djelo počinjeno. Utvrđeno je naime, da je djelo počinjeno za vrijeme oružanog sukoba - rata, odnosno privremene okupacije dijela teritorija Republike Hrvatske, a koji rat su, što je notorne - opće poznato, Republike Srbija i Crna Gora dovele protiv Republike Hrvatske radi zauzimanja dijela teritorija Republike Hrvatske i njegovog priključenja tzv. "Velikoj Srbiji". Kod odluke o kazni za počinjeno djelo optuženicima je uzeta u obzir i težina štetnih posljedica nastalih počinjenjem djela, a tim da su opt. Rebrača Jovanu, Jajić Mili i Vidaković Boži kao olakotno uzeti dosadašnja neosudjivnost, a opt. Rebrača Dušanu i Vidović Dušanu kao otegotno uzeto je dosadašnja osudjivnost, iako se kazneno djelo drukčije po vrsti u odnosu na ono koje je predmet ovog postupka.

Na temelju čl. 119. OKZ RH za počinjeno kazneno djelo opt. Rebrača Jovanu izrečena je kazna zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina, opt. Jajić Mili izrečena je kazna zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina, opt. Šarčević Savi izrečena je kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina, opt. Rebrača Dušanu izrečena je kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina, opt. Vidaković Boži izrečena je kazna zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina, opt. Čugalj Draganu izrečena je kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, opt. Grnović Savi izrečena je kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) godina i opt. Vidović Dušanu izrečena je kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) godina.

S obzirom da su oglašeni krivim, optuženici su obvezani na nadoknadu troškova kaznenog postupka, pri čemu je sud imao u vidu visinu stvarno nastalih troškova (za svjedoke), kod određivanja iznosa paušala uzeti su u obzir dužine trajanja i složenost postupka, a kod određivanja iznosa nagrade za branitelja po sl. dužnosti primjenjena je važeća odvjjetnička tarifa.

U Osijeku, 26. listopada 1995.

ZAPISNIČAR

Redmila Katanić, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragan Poljak, v.r.

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude stranke i branitelj mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude. Optuženicima rok za podnošenje žalbe počinje teći protekom 8 dana, za koje vrijeme je presuda bila izvješena na oglasnoj ploči suda, a branitelju taj rok počinje teći od dana primitka prijepisa presude, ili protekom 8 dana, za koje vrijeme je presuda bila izvješena na oglasnoj ploči.

Žalba se podnosi u tri primjerka ovom sudu kao prvostupnjakom sudu, a o njoj odlučuje u drugom stupnju Vrhovni sud RH u Zagrebu,

DOSTAVITI:

1. Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku - na KT-222/92.
2. Optuženicima - putem ogl. ploče
3. Bran. Brkić Ilija, odv. u Osijeku

Za točnost otpavka djelatnik

Mirjana Delalić